

OD AUTORKY BESTSELLERU KULTI
MARIANA ZAPATA

*Sláskou,
Lukou*

FRAGMENT

S láskou, Lukov

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Mariana Zapata
S láskou, Lukov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

S laskou,
Lukou

MARIANA ZAPATA

FRAGMENT

Copyright © 2018 by Mariana Zapata
Translation © Romana Bičíková, 2021
Cover photos © Sergey Chayko; iordani; 12_Tribes; Khamidulin Sergey; Artur Didyk;
Boris Ryaposov / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-5119-2 (1. vydání 2021)
ISBN e-knihy 978-80-253-5167-3 (1. zveřejnění 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5168-0 (1. zveřejnění 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5166-6 (1. zveřejnění 2021) (ePDF)

VĚNOVÁNÍ

Pro moji nejlepší kamarádku a nejlepšího člověka, co znám,
pro moji mámu.
Jsi opravdová *chignona*.

Kapitola první

Zima/Jaro
2016

Když jsem popáté sletěla na zadek, usoudila jsem, že je na čase toho nechat.

Aspoň pro dnešek.

Další dvě hodiny pádů zvládne moje pozadí zase zítra. Nemuselo by, kdyby se mi konečně podařilo přijít na to, co dělám blbě, kručínál. Tohle byl druhý den v řadě, kdy se mi nepovedlo doskočit.

Překulila jsem se na tu půlku, která při pádech utrpěla trochu míň, frustrovaně jsem vydechla, silou vůle zadržela zaklení, které se mi dralo na jazyk, a zvrátila jsem hlavu ke stropu, aby nikdo neviděl, jak se ksichtím. V tu chvíli mi ale došlo, že to byla kolosální chyba. Moc dobře jsem věděla, co visí z kopulovitého stropu zimního stadionu. Vídala jsem to posledních třináct let.

Transparenty.

Hromada transparentů pověšených na střešních krovech.

A na všech se skvělo jméno jednoho a téhož debila.

IVAN LUKOV. IVAN LUKOV. IVAN LUKOV.

A ještě několikrát IVAN LUKOV, pro jistotu.

Vedle jeho jména byla samozřejmě i další – všechny ty nebohé duše, se kterými za ta léta krasobruslil –, ale to jeho mě do očí bilo nejvíc. Nejen proto, že to bylo stejné příjmení, jaké nosila také jedna z mých nejoblíbenějších osob na světě, ale taky proto, že jeho křestní se rýmovalo se slovem Satan. Byla jsem si docela jistá, že jeho rodičům ho přinesl čáp rovnou z pekla.

V tu chvíli jsem viděla jen ty rozvěšené plakáty.

Pět modrých transparentů s letopočty národních mistrovství, která opanoval. Dva červené za dvě mistrovství světa. Dva máslově žluté transparenty reprezentující dvě zlaté olympijské medaile. Jeden stříbrný za to jediné druhé místo ze světového šampionátu. Příslušná stříbrná medaile trůnila ve vitríně plné trofejí hned u vchodu na stadion.

Uf. Ten snaživec. Kretén. Debil.

Mohla jsem jen děkovat bohu, že tu nevisí i transparenty za každé Major-Prix a další závody, které za ty roky vyhrál, jinak by strop pro samé barvy nebyl vůbec vidět a já bych si každý den musela při pohledu na ně znovu ublinknout.

Všechny ty transparenty... a ani na jednom nebylo moje jméno. Ani na jednom jediném. Bylo fuk, jak usilovně jsem se snažila, jak tvrdě jsem při trénincích dřela. Protože ten, kdo skončil na druhém místě, nikoho nezajímá, tedy pokud nejste Ivan Lukov. A to já rozhodně nebyla.

Závist, na kterou jsem neměla žádné právo, ale nemohla jsem ji tak docela ignorovat, mě bodla kdesi pod hrudní kostí. Nesnášela jsem to. Úplně jsem to *nenáviděla*. Starat se o to, co dělají ostatní lidé, byla jen ztráta času a mrhání energií, na to jsem přišla už jako malá, když měly ostatní holky hezčí kostýmy a novější brusle než já. Cítit závist a hořkost bylo pro lidi, kteří neměli nic lepšího na práci. To jsem věděla. Lidi, kteří se neustále srovnávají s ostatními, nikdy v životě nikam nedojdou. To jsem taky věděla.

A mezi takové lidi jsem nechtěla patřit za nic na světě. Zvláště ne kvůli tomu debilovi. To třívteřinové bodnutí závisti si odnesu do hrobu, nikdo se nikdy nedozví, co ve mně pohled na ty transparenty dokázal vyvolat.

S touhle myšlenkou jsem se přetočila na kolena, abych se na ty pitomé kusy látky už nemusela dívat.

Plácla jsem dlaněmi do ledu a vzepřela se na nich, abych se postavila na nohy – udržet rovnováhu na bruslích pro mě bylo stejně přirozené jako chodit –, a konečně jsem se zvedla. *Už zase. Už popáté za*

posledních zatracených patnáct minut. Levá kyčel, půlka a stehno mě bolely jako čert, a to nejhorší mělo přijít teprve zítra.

„Do prdele,“ zamumlala jsem si pro sebe, aby to neslyšela žádná z mladých holek, které bruslily kolem. Poslední, co jsem potřebovala, bylo, aby na mě jedna z nich šla žalovat vedení. *Už zase.* Bonzačky mrňavé. Jako by tohle a ještě horší slova už dávno neznaly z televize nebo ze školy.

Oprášila jsem si z boku ledovou tříšť od posledního pádu, zhluboka jsem se nadechla na uklidněnou a snažila se udržet na řetězu frustraci, která mnou pulzovala – frustraci ze sebe, svého těla, svojí situace, celého svého života, z těch holek, kvůli kterým jsem si tu nemohla ani pořádně ulevit – prostě z dnešního dne. Z toho, že jsem zaspala, že jsem ráno nezvládla doskočit ani jeden skok, že jsem si v práci dvakrát vylila kafe na triko, že jsem dveře auta otevřela tak prudce, až jsem si skoro zrakvila kolenní česky, a z toho, že odpolední trénink byl snad ještě horší než ten ranní...

Bylo snadné zapomenout, že v ohromném soukolí života je to, že nezvládnou skok, který už skáču deset let, naprosto nicotné. Prostě jsem měla špatný den. *Další* špatný den. Nic neslychaného. Vždycky existovaly horší věci, které se mohly stát – a jednoho dne se i stanou. Když máte úplně všechno, co jste kdy chtěli, je snadné brát to jako samozřejmost.

Ale právě když začnete brát jako samozřejmost ty nejzákladnější věci v životě, osud se rozhodne dát vám najevo, že jste nevděčný idiot.

A já dneska brala jako samozřejmost to, že dokážu skočit trojitý salchow, skok, který jsem uměla už spoustu let. Není to úplně nejjednodušší skok – jedná se o tři otáčky, přičemž krasobruslař se odráží při pohybu vzad z vnitřní hrany a musí dopadnout na vnější hranu druhé nohy –, ale zdaleka nebyl ani nejtěžší. Za obvyklých okolností jsem ho skákala, jako by to byla moje druhá přirozenost.

Ale dneska ne, a ani včera ne.

Promnula jsem si oči hřbetem ruky, zhluboka se nadechla a ještě pomaleji vydechla, protáhla si ramena a v duchu si opakovala, že se prostě musím jen uklidnit a jít domů. *Zítra je taky den.*

Stejně se v nejbližší době nechystáš závodit, připomněla mi ta praktičtější – ale taky potměšilejší – část mého mozku.

A jako pokaždé, když jsem pomyslela na tenhle nepopíratelný fakt, se mi žaludek sevřel neřaděným vztekem... a něčím, co hodně ošklivě připomínalo zoufalství.

A jako pokaždé, když se mi tohle stalo, jsem obě emoce zatlačila hluboko, hluboko, *hluboko* do svého nitra, na místo, kde jsem je už nemohla cítit ani je nijak vyvolat. *Je to k ničemu*. I to jsem věděla. Naprosto k ničemu.

Nehodlala jsem se vzdát.

Další nádech a výdech, bezděky jsem si promnula zhmožděnější pěstí, aby mi odpustila, a toho dne naposledy jsem se rozhlédla po kluzišti. Viděla jsem mladší holky využívající toho, že trénink ještě neskončil, a měla jsem co dělat, abych se nezamračila. Byly tu asi tři krasobruslařky v mém věku, ale všem ostatním holkám bylo pouhých -náct. Možná nebyly až tak dobré – rozhodně ne tak dobré jako v jejich věku já –, ale stejně. Mají celý život před sebou. Jedině v krasobruslení, a možná taky v gymnastice, jste v šestadvaceti letech už považovaná za stařenu.

Jo, musím okamžitě domů, natáhnout se na gauč a pustit si něco v televizi, abych na tenhle příšerný den co nejrychleji zapomněla. Ze sebelítosti nikdy nevzešlo nic dobrého. Nikdy.

Prosmýknout se kolem ostatních bruslařů trvalo sotva pár vteřin. Všímalá jsem si jich jen natolik, abych do někoho nevrázila, jinak mi byli naprosto ukradení. Dojela jsem k mantinelu obepínajícímu kluzišť, k místu, kde jsem si vždycky nechávala chrániče. Popadla jsem ty dva kusy plastu a nasadila je na čtyři milimetry široké nože přišroubované k bílým botám, které dohromady tvořily moje brusle. Pak jsem vkročila na pevnou zem.

Snažila jsem se ignorovat ten pocit, co mi probublával v hrudi z toho, kolikrát jsem dneska spadla.

Nechtěla jsem si připustit, že je dost pravděpodobné, že každodenním dvoufázovým trénováním ve Sportovním centru Ivana Luko-

va v naději, že jednoho dne budu zase krasobruslit závodně, jen marním čas. Jenže pouhé pomyslení na to, že bych se prostě vzdala, mi připadalo jako zahození posledních šestnácti let mého života. Jako bych svoje dětství obětovala jen tak pro nic za nic. Jako bych neobětovala normální život a vztahy pro sen, který se mi zdál tak obrovský, že mi ho nikdo a nic nemohlo vzít.

Jako by se můj sen, že vyhraju olympijské zlato – nebo aspoň mistrovství světa, nebo jen národní mistrovství – nerozlámal na titěrné kousičky, kterých jsem se stále zuby nehty držela, i když jsem někde hluboko uvnitř cítila, že mi to spíš ubližuje, než aby mi to pomáhalo.

Ne.

Tyhle myšlenky nebyly ten důvod, proč mě skoro každý den bolelo břicho a občas se mi zvedal žaludek.

Potrebovala jsem se uklidnit. Nebo vzít vibrátor a udělat si to. Něco přece musí zabrat.

Setřásla jsem ze sebe ten nepříjemný pocit, obešla jsem kluziště a vydala se chodbou k šatnám. Cestou jsem se rozhlížela po shromážděných lidech. Už tu byli rodiče s dětmi, čekající na večerní veřejný trénink, ten, na který jsem sama začala chodit v devíti letech, než jsem přestoupila do menších oddílů a nakonec se dopracovala k soukromým lekcím s Galinou. Staré dobré časy.

Sklopila jsem hlavu, abych se vyhnula očnímu kontaktu s kýmkoli okolo, a kráčela dál. Míjela jsem lidi, kteří se mému pohledu vyhýbali úplně stejně usilovně. Ale když jsem došla chodbou ke dveřím šatny, v níž jsem měla uložené věci, uviděla jsem čtveřici pubertálních holek, které tu postávaly a jen dělaly, jako že se protahují. Věděla jsem, že rozcvičku předstírají, protože když melete pantem, pořádně se protáhnout nejde.

Tak mě to aspoň učili.

„Ahoj, Jasmine,“ pozdravila mě jedna z nich, milá holčička, která se odjakživa ze všech sil snažila chovat ke mně přátelsky.

„Ahoj, Jasmine,“ přidala se k ní holka, co stála vedle.

Proti své vůli jsem jim kývla na pozdrav, ale už jsem nedočkavě počítala, jak dlouho mi ještě potrvá dostat se domů, tam si buď udělat něco k jídlu, nebo jen vrazit do mikrovlnky něco z toho, co připravila máma, a pak si nejspíš jen kecnout k televizi. Možná že kdyby dnešní trénink neskončil tak neslavně, měla bych náladu i na něco jiného, třeba jít se proběhnout, nebo dokonce navštívit sestru, ale... smůla.

„Užijte si trénink,“ zamumlala jsem na ty dvě přátelské holky. Po těch druhých dvou, co stály naproti, jsem jen mlčky loupla očima. Případaly mi povědomé. Za chvíli začínal trénink středně pokročilým krasobruslařům, nejspíš patřily právě mezi ně. Neměla jsem ale důvod se jimi moc zaobírat.

„Dík, ty taky!“ vypískla holka, co mě pozdravila jako první, a hned nato pusu zavřela a tváře jí polil ruměncem tak červený, že jsem podobný viděla jen u jediného člověka: svojí sestry.

Rty se mi roztáhly v úsměvu, který byl nečekaný, ale upřímný – protože mi připomněla Kvíka. Strčila jsem ramenem do lítaček vedoucích do šatny, ale sotva jsem vkročila dovnitř – dveře se za mnou ještě ani nezavřely –, zaslechla jsem: „Nechápu, proč jsi z ní tak odvařená. Jo, byla skvělá krasobruslařka, ale sama to pořádně nikam nedotáhla a ve sportovních dvojicích taky ne.“

Strnula jsem. Přímo ve dveřích, napůl v šatně, napůl ještě venku. A udělala jsem něco, o čem jsem věděla, že to rozhodně není dobrý nápad. Poslouchala jsem dál.

Odposlouchávat cizí hovory se ještě nikdy nikomu nevyplatilo, ale to mi bylo fuk.

„Mary McDonaldová je mnohem lepší...“

Ony to fakt hodlaly řešit.

Dýchej, Jasmine. Dýchej. Sklapni a dýchej. Promysli si, co chceš říct. Vzpomeň si, co všechno jsi dokázala. Pomysli na –

„... jinak by si ji Paul na tuhle sezónu nevybral,“ dořekla holka.

Napadení je trestný čin. Ale jak moc nezákonné je vlepit facku puberťačce?

Dýchej. Mysli. Buď hodná.

Byla jsem už dost stará na to, abych se nenechala jen tak vytočit. Dost stará na to, abych se nenechala urazit nějakou usmrkanou blbkou, která ještě ani nevyšle z puberty. Ale...

No, kariéra ve sportovních dvojicích byla moje bolavé místo. A když říkám bolavé místo, myslím tím krvácející, mokvající rána, která se odmítala zacelit. Mary McDonaldová a Paul, též známý jako absolutní kretén a hajzl, kterého bych nejradši upálila zaživa? Viděla jsem po nocích, kdy jsem nemohla spát, dost dílů sitcomu *Bradyovi*, takže jsem naprosto chápala, proč Jan tak nenávidí Marcii. Taky bych ji nenáviděla. Úplně stejně, jako jsem nenáviděla Mary McDonaldovou.

„Vidělas na internetu její videa? Moje mamka říká, že se neumí chovat, a proto nikdy nevyhrála. Rozhodčí ji nemají rádi,“ pokoušela se druhá holka šeptat, ale moc se jí to nepovedlo, protože jsem ji slyšela naprosto zřetelně.

Nemusela jsem tam stát a poslouchat. Nemusela jsem dělat vůbec nic. *Jsou to jen děti*, pokoušela jsem se přesvědčit sama sebe. Vůbec nevědí, jak to celé bylo. Nevědí o tom skoro nic. Většina lidí o tom nic neví, a taky se to nikdy nedozví. Já jsem se s tím smířila a vyrovnala.

Jenže jedna z nich mluvila dál, a v tu chvíli mi bylo jasné, že neudrším jazyk za zuby, nenechám je dál spřádat nějaké kraviny. Ani když má člověk dobrý den, nevydrží všechno, a můj den rozhodně dobrý nebyl.

„Moje máma říkala, že tu pořád trénuje jen proto, že se kamarádí s Karinou Lukovou, ale s Ivanem prý moc ne vychází...“

Měla jsem co dělat, abych si neodfrkla. Já a Ivan že spolu *moc ne vycházíme*? Tak tomu chtěly říkat? *No tak jo.*

„Je to kráva.“

„Nikoho nepřekvapilo, že když ji Paul odkopl, už si dalšího partnera nenašla.“

A bylo to tady.

Možná že kdyby se znovu nezmínily o tom kreténovi, mohla jsem to brát s nadhledem, ale k čertu s tím. Měřím metr šedesát, dalo by se říct, že nadhled ani mít nemůžu.

Než jsem si v tom stihla zabránit, otočila jsem se na patě a vystrčila hlavu ze dveří. Čtveřice holek stála pořád na tom samém místě. „Co prosím?“ zeptala jsem se pomalu a *vy mrchy bez talentu, co to nikdy nikam nedotáhnou*, jsem si nechala pro sebe. Naschvál jsem pohledem probodla speciálně ty dvě, co mě nepozdravily. Když zaslechly můj hlas, vyděšeně sebou trhly.

„Já... já... já...“, koktala jedna z nich, zatímco druhá vypadala, že si nadělá do trikotu. Super. Doufala jsem, že se to fakt stane. A že to bude pořádný průjem a nateče jí úplně všude.

Měla jsem pocit, že na každou z nich zírám snad minutu. Sledovala jsem, jak rudnou, docela jsem si to užívala... ale ne tak, jak bych si to užila normálně, v situaci, kdy bych nebyla víc našťvaná na sebe než na ně. Povytáhla jsem obočí, kývla hlavou směrem do chodby ke klužišti, kterou jsem sem před chvilkou sama přišla, a vyloudila na tváři úsměv, který nebyl upřímný ani trochu. „To jsem si myslela. Měly byste upalovat, ať nepříjete pozdě na trénink.“

I tentokrát jsem se udržela a nedodala *vy krávy*. Byly dny, kdy jsem si za svoji trpělivost s nejrůznějšími typy blbců zasloužila medaili. Kdyby se v téhle disciplíně dalo soutěžit, vyhrávala bych pořád.

Byla jsem si celkem jistá, že už nikdy neuvidím nikoho běžet tak rychle jako ty holky, leda snad při olympijské stovce. Ty dvě milejší se tvářily trochu zděšeně, ještě mi věnovaly letný rozpačitý úsměv a pak se rozběhly za těmi dvěma, a ještě si přitom něco šeptaly.

Podobně hrozné holky byly důvodem, proč jsem se už dávno nenažila najít si kamarádky mezi dalšími krasobruslařkami. Tyhle malé mrchy. Ještě jsem jejich vzdalujícím se zádům ukázala vztyčený prostředník, ale o moc líp jsem se necítila.

Potřebovala jsem se z toho dostat. A to fofrem.

Konečně jsem vešla do šatny a složila se na jednu z lavic před řadou

skříněk. Cestou sem mě začalo v kyčli a stehně bolet ještě víc. Už jsem zažila horší a bolestivější pády než ty dnešní, ale navzdory tomuhle vědomí si na tu bolest nikdy pořádně „nezvyknete“. Když je pravidelná, jen se z ní rychleji oklepete. A skutečnost byla taková, že jsem netrénovala tak jako dřív, ani jsem nemohla – ne bez partnera a bez trenéra, který by mě hodiny a hodiny pořád dokola opravoval –, a moje tělo už zapomnělo, co všechno dokáže vydržet.

Další neklamné a příšerné znamení, že čas se nedá zastavit a život jde pořád dál, i když o to nestojíte.

Natáhla jsem nohy před sebe a nevsímala si hrstky trochu starších, ale pořád jen náctiletých holek, které se tísnily na opačné straně šatny, co nejdál od dveří, oblékaly se a zavazovaly si brusle. Pusy jim jely. Na mě se nedívaly, a já k nim sotva zalétla pohledem, jen koutkem oka, nic víc. Rozvázala jsem si tkaničky, asi vteřinu jsem uvažovala nad sprchou, ale pak jsem usoudila, že by to bylo moc pracné, a když vydržím dvacet minut, můžu se převléknout a osprchovat doma, ve svojí velké a pohodlné koupelně. Sundala jsem pravou brusli a opatrně si odmotala obinadlo tělové barvy, které mi obepínalo kotník a kousek lýtka.

„Panebože!“ vyjekla jedna z holek na druhé straně tak nahlas, že už jsem ji nemohla dál ignorovat. „To si děláš srandu!“

„Ne!“ zalapala po dechu jiná holka, zatímco jsem si rozvazovala tkaničky na levé brusli a ze všech sil se snažila je nevnímat.

„Fakt?“ přidal se další hlas, nebo to možná byla ta samá holka, nedalo se to poznat. Zvláště když jsem se snažila ty hlasy vytěsnit.

„Fakt!“

„Vážně?“

„Jo!“

Obrátila jsem oči v sloup a dál se pokoušela si jich nevsímat.

„Nene!“

„Jojo!“

„Ne!“

„Jo!“

Hm. Takže ignorovat je nešlo ani omylem. To jsem taky kdysi byla taková otravná nána?

To snad ne.

„Kdes to slyšela?“

Zrovna jsem zadávala kód na zámku svojí skříňky, když se ozvalo další halasení. Otočila jsem se a přes rameno se na ty holky zamračila. Jedna z nich působila, jako by na něčem frčela, cenila zuby a ruce si k sobě v úrovni hrudníku tiskla jak při modlení. Jiná holka si propletla prsty a přitiskla dlaně na pusy, a zdálo se mi, že se celá třese.

Co to s nimi krucinál je?

„Holky, slyšely jste to? Viděla jsem ho sem přicházet s trenérkou Leeovou.“

Ech.

No jasně. O kom jiném se mohly bavit?

Ani jsem se neobtěžovala vzdycháním, jen jsem se otočila zpátky ke skřínce, vytáhla z ní svoji sportovní tašku a položila ji na lavici. Co nejrychleji jsem ji otevřela a vyhrabala z ní mobil, klíče, žabky a malou čokoládu, kterou jsem s sebou nosila právě pro takové případy, jako byl dnešní den. Rozbalila jsem ji a strčila celou do pusy. Pak jsem vzala do ruky mobil. Dioda zeleně blikala na znamení, že mě čeká pár nepřečtených zpráv. Odemkla jsem displej a ještě se ohlédla přes rameno, jestli tam ty holky pořád povykují a div se nekácí k zemi se zástavou srdce kvůli tomu pitomci. Pak jsem si pomalu přečetla zprávy ve skupinové konverzaci, které mi přišly během tréninku.

Jojo: Šel bych do kina. Kdo je pro?

Tali: To záleží. Na jaký film?

Máma: Ben a já s tebou půjdeme rádi, broučku.

Seb: Nemůžu, mám večer rande.

Seb: James s tebou jít nechce? Ne že bych mu to měl za zlý.

Jojo: Na tu novou marvelovku.

Jojo: Sebe, doufám, že chytneš syfilis.

Tali: Marvelovku? Ne, díky.

Tali: Taky doufám, že chytneš syfilis, Sebe.

Máma: MOHLI BYSTE SE K SOBĚ LASKAVĚ CHO VAT
JAKO LIDI?

Seb: Všichni si naserte. Kromě mamky.

Rubes: Já bych šla, ale Aaronovi není dobře.

Jojo: Já vím, že bys šla, Kvíku. Příště. Mám tě rád.

Jojo: Mami, tak s tebou počítám. V 19:30 ok?

Jojo: Sebe – [emoji vztyčeného prostředníku]

Jojo: Jas, co ty? Jdeš?

Zvedla jsem oči, protože ty zvuky, co se linuly od skupinky holek v šatně, zněly jako něco, čeho by lidské bytosti snad ani neměly být schopné. Přemítala jsem, co to do nich vjelo. Kristova noho, vždyť tu Ivan trénoval pět dní v týdnu už snad milion let, občas jsme ho tu zahlédli všichni, to v nich přece nemohlo vyvolat takové nadšení. Já bych klidně radši sledovala růst trávu.

Nakřčila jsem prsty na nohou s růžově nalakovanými nehty, upřeně se na ně zahleděla a úmyslně ignorovala modřinu, která se mi udělala u malíčku, a puchýř, co mi vyrašil vedle palce, způsobený švem zbrusu nových punčocháčů, které jsem včera měla poprvé na sobě.

„Co tady asi dělá?“ nevzdávaly to puberťačky. Což mi připomnělo, že bych odsud měla co nejrychleji vypadnout. Víc už bych toho dneska fakt nesnesla.

Znovu jsem se podívala na mobil a rozhodovala se co dál. Jít domů a pustit si něco v televizi, nebo zatnout zuby a jít do kina s bratrem, mámou a Benem – aneb, jak jsme mu všichni tajně říkali, číslem čtyři?

Radši bych se šla zahrabat domů, než abych čelila víkendovému davu lidí v kině, ale...

Sevěla jsem ruku v pěst a pak jsem natukala odpověď.

Jo, jdu, ale nejdřív se musím najíst. Jsem na cestě domů.

Pak jsem s úsměvem napsala ještě jednu zprávu:

Sebe, taky doufám, že chytneš syfilis. Ten jsi ještě neměl.

Přidržel jsem si mobil mezi stehny, vytáhla jsem z kapsy tašky klíče od auta a pak jsem opatrně uložila brusle do ochranného obalu vystlaného paměťovou pěnou a umělou kožešinou, který mi před lety nechali na míru vyrobit můj bratr Jonathan a jeho manžel. Pak jsem tašku zavřela, vklouzla nohama do žabek a vstala s povzdchnutím, které mi sevřelo celou hrud.

Dnešek nebyl zrovna skvělý, ale brzo to bude lepší, přesvědčovala jsem sama sebe.

Musí se to zlepšit.

Minimálně jsem zítra nemusela do práce a v neděli jsem obvykle ani netrénovala. Máma nejspíš udělá k snídani lívanečky, bratr měl vyzvednout svoji dceru a já se s nimi chystala do zoo. Už tak jsem s neteří netrávila dost času kvůli krasobruslení, chtěla jsem jí to vynahradiť. Navíc bylo mnohem lepší to brát takhle než se užírat tím, proč mám najednou víc volného času. Snažila jsem se být optimistka. Jen se mi to ještě moc nedařilo.

„Nevím,“ řekla jedna z holek, „ale obvykle po konci sezóny tak měsíc dva trénovat nechodí. Ale teď? Svěťák skončil před týdnem.“

„Možná už nejezdí s Mindy.“

„Proč by s ní už nejezdil?“

„Netuším. Proč u něj skončily všechny ty před ní?“

Od chvíle, kdy zmínily jméno trenérky Leeové, jsem přesně věděla, o kom se baví. V celém SCILu – neboli Sportovním centru Ivana Lukova – byl jen jediný chlap, který by v nich vyvolal takový neutuchající zájem. Byl to tentýž chlap, který zajímal úplně všechny. Tedy všechny kromě mě. A kromě kohokoli, kdo měl aspoň trochu rozum. Ivan Lukov.

Aneb, jak jsem mu ráda říkala já – a nejlíp přímo do očí –, plémě Satanovo.

„Já jen říkám, že jsem ho viděla. Nevím, co tady dělá,“ pronesla jedna z holek.

„On sem nikdy nechodí jen tak, Stacy. No tak. Stačí si dát dvě a dvě dohromady.“

„Panebože, že by se fakt rozešel s Mindy?“

„Pokud jo, tak by mě zajímalo, s kým teď bude jezdit.“

„Mohl by to být kdokoli.“

„Tý jo, klidně bych dala všechny svoje prachy, abych mohla být jeho partnerka,“ zasnila se další holka.

„Vždyť jsi nikdy o sportovní dvojice ani nezavadila, ty trubko,“ uchechtla se jiná. Nesnažila jsem se je poslouchat, ale můj mozek si skládal dohromady útržky jejich konverzace, i když jsem je chtěla pouštět jedním uchem tam a druhým ven.

„Přece to nemůže být tak těžký,“ hádala se první holka. „Má nejlepší hýždňové svaly v celé zemi, dokáže vyhrát s každou. Mně to zní jako brnkačka.“

Zakroutila jsem hlavou, zvláště při zmínce o jeho hýždích. Poslední, co ten blbec potřeboval, bylo, aby mu někdo chválil zadek. Ale to nejdůležitější o Ivanovi nezmínila. V krasobruslařském světě platil za největší zlatíčko, po všech stránkách ideál, byl to oblíbenec Světového bruslařského svazu, chodící reklama na sportovní dvojice. Ne, na celé krasobruslení. Někteří ho řadili mezi „krasobruslařskou elitu“. Zamlaďa byl označován za zázračné dítě.

Byl to muž, jehož rodině patřilo sportovní centrum, kam jsem už přes deset let chodila trénovat.

Bratr mojí skoro jediné kamarádky.

Muž, který pro mě za těch víc jak deset let nenašel jediné vlídné slovo. Tak jsem ho znala. Jako kreténa, kterého jsem roky vídala takřka denně a který se se mnou dokázal jen hádat o těch nejmalichernějších blbinách. Jako člověka, s nímž se nedalo normálně mluvit a každý náš rozhovor končil tak, že jsme se navzájem pozuráželi.

Jo... Taky jsem nechápala, co dělá ve SCILu sotva týden potom, co vyhrál svoje třetí mistrovství světa, jen pár dní po konci sezóny – měl by být na dovolené, odpočívat. Tak to aspoň dělal po všechny ty roky, co jsem ho znala.

Záleželo mi snad na tom, že tu je? Ne. Kdybych opravdu chtěla vědět, o co jde, mohla bych se prostě zeptat Kariny. Ale mě to nezajímalo.

Protože bylo jasné, že já a Ivan se v dohledné době na žádné soutěži jako rivalové nepotkáme... nebo možná už vůbec nikdy, pokud to půjde takhle dál.

A jak jsem tak stála v šatně, kde jsem se převlékala víc jak půlku života, něco mi říkalo – i když jsem tomu nechtěla věřit, ne, nikdy, ani za nic –, že tak to je. Je konec. Po té dlouhé době, po tolika měsících, kdy jsem mohla spoléhat jen sama na sebe... byla po mém snu veta.

A nezůstalo mi nic, vůbec nic, čím bych se mohla pochlubit.

Kapitola druhá

„Už jsi to slyšela?“

Pořádne jsem si utáhla tkaničky a pak je zavázala na extra pevný uzel, který měl vydržet následující hodinu. Nemusela jsem se ani ohlížet, abych věděla, že v šatně za mnou se u svých skříněk poflakují dvě náctileté holky. Byly tu každé ráno, obvykle jen tak tlachaly. Kdyby si to odpustily, mohly by strávit víc času na ledě. Ale do toho mi nic nebylo. Já za jejich trénink neplatila. Moje máma by je tenhle zvyk postávat a klábosit odnaučila, než bys řekl švec.

„Mamka mi to říkala včera večer,“ pronesla ta vyšší a vstala z lavice.

Taky jsem se zvedla a s pohledem upřeným před sebe se protáhla v ramenou, ačkoli jsem rozcvičkou a protahováním strávila poslední hodinu. Sice už jsem netrávila na ledě šest nebo sedm hodin denně jako dřív – tehdy byla minimálně hodina rozcvičování nezbytná –, ale zvyk je železná košile. A natáhnout si sval a vyřadit se tím na pár dní nebo i týdnů z tréninku jen proto, abych ušetřila hodinu času, mi za to nestálo.

„Prý slyšela někoho říkat, že nejspíš bude končit kariéru, protože měl tolik problémů s partnerkami.“

To už mě upoutalo.

On. Končit kariéru. Problémy.

Sice byl v podstatě zázrak, že jsem dokončila střední školu, aniž bych musela odkládat maturitu, ale na tohle jsem nepotřebovala být génius. Bylo mi jasné, že mluví o Ivanovi. O kom jiném? Kromě těch tří let, kdy se mnou ve SCILu trénoval Paul, tu nebyl žádný muž, o kterém by se tu kdokoli bavil. A těch pár mladých kluků, co jsme tu

měli, stejně nemělo potenciál to dotáhnout moc daleko, kdyby se někdo obtěžoval zeptat na můj názor. Což se nedělo prakticky nikdy.

„Pokud fakt končí závodní kariéru, třeba se dá na trénování,“ zadoufala druhá holka. „Mně by teda rozhodně nevadilo, kdyby na mě celý den řval zrovna on.“

Skoro jsem se rozesmála. Ivan že by končil kariéru? Ani omylem. Možnost, že by skončil v devětadvaceti, navíc pořád na vrcholu, prostě neexistovala. Před pár měsíci vyhrál mistrovství Spojených států. Měsíc předtím skončil druhý ve finále Major-Prix.

Proč jsem je vůbec poslouchala?

Přece mi bylo fuk, co ten blbec hodlá nebo nehodlá dělat. Byl to jeho život, jeho věc. Všichni jsme museli jednoho dne skončit. A pokud to znamená, že už se nebudu muset tak často dívat na tu jeho otravnou držku, tím líp.

Rozhodla jsem se, že se nenechám rozptylovat před jedinými dvěma hodinami, které jsem si dneska mohla vyčlenit na trénování – a už vůbec ne kvůli němu –, a vyšla jsem ze šatny. Ty dvě pubertáčky jsem tam nechala, ať si těmi svými klevetami ztrácejí čas, jak chtějí. Takhle brzo ráno bylo na ledě jen šest lidí, jako obvykle. Nechodila jsem sem už tak časně jako dřív – nebylo proč –, ale všechno to byly známé tváře, které jsem tu vídala roky.

Některé o něco častěji než jiné.

Galina už seděla na tribuně u kluziště, se svojí termoskou kafe, o němž jsem ze zkušenosti věděla, jak je hutné – vypadalo a chutnalo jako dehet. Krk měla až po uši zachumlaný do své oblíbené červené šály, na sobě svetr, který jsem na ní už viděla snad stokrát, a k tomu ještě cosi, co vypadalo jako vlněný přehoz. Přísahala bych, že každý rok přidává nový kus oděvu. Když si mě před čtrnácti lety vyhlídla na skupinovém tréninku, nosila prostě jen triko s dlouhým rukávem a šátek, ale teď by v takovém outfitu nejspíš zmrzla.

Čtrnáct let. To bylo déle, než co byly některé z těch mladých krasobruslařek na světě.

„Dobré ráno,“ pozdravila jsem ji lámanou ruštinou, kterou jsem od ní za ty roky pochytila.

„Ahoj, *jožik*,“ odpověděla mi Galina, očima letmo zalétla k ledové ploše a pak se znovu podívala na mě, pohledem, který se od doby, kdy mi bylo dvanáct, vůbec nezměnil a zářil pořád stejně urputně ve tváři tak ošlehané, že její kůže vypadala jako z nějakého neprůstředného materiálu. „Co víkend, měla jsi dobrý?“

Přikývla jsem a v duchu si vybavila návštěvu zoo s bratrem a neteří a po ní pizzu u nich doma – dvě věci, které bych si v minulosti nikdy nedovolila, především tu pizzu. „A co ty?“ zeptala jsem se ženy, která mě naučila víc věcí, než jsem byla ochotná přiznat.

Ve tvářích se jí objevily dólíčky, které moc často k vidění nebyly. Zнала jsem její rysy tak dokonale, že kdybych někdy musela nahlásit její zmizení, dokázala bych ji policii popsat do těch nejmenších detailů. Kulatý obličej, tenké obočí, mandlové oči, úzké rty, na bradě jizva v místě, kde ji její partner ještě v dobách, kdy sama závodně krasobruslila, nechtěně sekl bruslí, další jizva po tvrdém pádu na led na spánku. Ne že by její zmizení hrozilo. Kdyby se ji někdo pokusil unést, nejspíš by to nevydržel a nejpozději po hodině ji zase propustil. „Viděla jsem se s vnukem.“

Chvilí jsem v hlavě přebírala, co je za datum, a pak mi to docvaklo. „Měl narozeniny, co?“

Galina přikývla a znovu zabrousila očima ke kluzišti, směrem ke krasobruslařce, kterou trénovala od doby, co jsem se před čtyřmi lety dala na sportovní dvojice. Ne že by se mi od ní tehdy chtělo odcházet, ale... ne, to bylo fuk. Už dávno jsem na Galininu novou svěřenkyňu nežárlila, už mě neštvalo, jak rychle si za mě našla náhradu. Ale občas, zvláště v poslední době, mě bodl osten zklamání. Jen trošku. Ale i to stačilo.

Před ní jsem to na sobě nesměla dát najevo. „Už jsi mu konečně koupila brusle?“ zeptala jsem se.

Moje bývalá trenérka naklonila hlavu k rameni a pokrčila rameny, šedé oči, které mě nesčetněkrát vztekle probodly, dál upřené na led.

„Ano. Brusle z druhé ruky a videohru. Čekala jsem. Je zhruba tak starý, jako jsi byla ty. O trošku starší, ale pořád to je dobré.“

Tak konečně. Vzpomínala jsem na dobu, kdy se Galinin vnuk narodil – to mě ještě trénovala – a jak jsme žertovaly o tom, že jakmile dosáhne toho správného věku, dáme ho na krasobruslení. Bylo to nevyhnutelné, jen otázka času. Obě jsme to věděly. Galininy děti se v seniorských kategoriích neprosadily, ale na tom nezáleželo.

Jenže z pomýšlení na toho chlapce mě přepadl... skoro stesk. Vzpomínala jsem na to, jak moc mě tehdy krasobruslení bavilo. Předtím, než se k němu přidal zdrcující tlak a nervozita, drama a ti podělaní kritikové. Předtím, než jsem zjistila, jak ohavně chutná zklamání. Díky krasobruslení jsem se vždycky cítila nepřemožitelná, ale nejmíc ze všeho jsem se tehdy cítila skvěle. Neměla jsem ani ponětí, že bych kdy mohla mít pocit, že můžu létat. Cítit se tak silná. Tak krásná. Být v něčem dobrá. A zvlášť v něčem, co jsem tolik milovala. Netušila jsem, že když svoje tělo a všechny údy zkroutíte do poloh, které by fyzicky ani neměly být možné, a roztočíte v závratných piruetách, vznikne něco tak ohromujícího. Když jsem plnou rychlostí bruslila podél oválu, cítila jsem se výjimečná, ale nevěděla jsem, že mi to jednoho dne změní život.

Z rozjímání mě – aspoň prozatím – vytrhlo Galinino frknutí.

„Jednoho dne ho budeš trénovat,“ zachichotala se, jako by si už teď představovala, jak ho péruju stejně jako kdysi ona mě.

Ušklíbla jsem se při vzpomínce na ty stovky pohlavků, které mi ušetřila během našich deseti společných let. Hodně lidí by její drsnou lásku nevydrželo, ale já ji v skrytu duše zbožňovala. Díky ní jsem prospívala. Moje mamka vždycky opakovala, že jakmile mi někdo jen malinko popustí uzdu, rovnou odcválám pryč.

Ale Galina Petrovová držela vždycky opatře pevně v rukou.

Tohle ovšem nebyla první zmínka o tom, že bych se stala trenérkou. Během posledních pár měsíců, kdy se všechno... ještě víc zvrtilo a moje naděje na to, že si najdu nového partnera, se smrskla na nulu,

to začala nadhazovat při každém rozhovoru, a zdaleka ne zaobaleně nebo nenápadně. Prostě jen: *Jasmine, budeš trenérka, ano?*

Ale já na to ještě nebyla připravená. Kdybych se stala trenérkou, měla bych pocit, že jsem to vzdala, a... na to jsem nebyla připravená. Ještě ne. *Ještě ne, krucinál.*

Ale možná ten čas už nadešel? nahlodával mě kdesi v duchu kňouravý hlásek v tu samou chvíli. Sevřel se mi žaludek.

Galina skoro jako by vytušila, co se mi honí hlavou. Znovu si odfrkla. „Mám práci. Ty trénuj skoky. Nejdeš do nich naplno, jsi moc zabraná do sebe, moc ve své hlavě, proto padáš. Vzpomeň si, jako před sedmi lety...“ promlouvala mi do duše, ale ostríží zrak nespouštěla z ledu. „Přestaň přemýšlet. Tvoje tělo ví, co dělat.“

Netušila jsem, že si všimla mých nezdarů. Vždyť přece trénovala někoho jiného.

Ale radši jsem si její slova vzala k srdci. Moc dobře jsem věděla, na co si mám vzpomenout. Měla pravdu. Před sedmi lety mi bylo devatenáct a prožívala jsem svoji nejhorší sezónu. Tehdy jsem ještě krasobruslila sama, ne v páru. A právě tahle sezóna byla spouštěčem, který mě o tři roky později dovedl k párovému krasobruslení. Moc jsem se zaobírala svými myšlenkami, o všem jsem přehnaně dumala, a... no, pokud byl můj přechod z ženské kategorie do kategorie sportovních dvojic chyba, stejně bylo pozdě plakat nad rozlitym mlékem.

Život je série rozhodnutí a já se rozhodla.

Kývla jsem a potlačila pocit studu z té příšerné sezóny, která mi občas dosud vytanula na mysl, zvláště pokud jsem zrovna byla sama a litovala se víc než obvykle. „Jo, přesně to jsem si taky říkala. Zapracuju na tom. Tak zatím, Lino,“ rozloučila jsem se se svojí bývalou trenérkou a chvíli si pohrávala s náramkem na zápěstí, než jsem ruce spustila podél těla a pořádně je protřásla.

Galina mi přejela pohledem po tváři, pak velmi vážně přikývla a obrátila svoji pozornost opět ke kluzišti. S tím svým silným ruským přízvukem křikla na svou svěřenkyni cosi o pomalém nájezdu do skoku.

Sundala jsem si z bruslí chrániče a odložila je na obvyklém místě. Vkročila jsem na led a začala se plně soustředit.

Toble zvládnú.

Přesně o hodinu později jsem se potila jako prase a byla jsem vyčerpaná, jako bych za sebou měla tříhodinový trénink. Krucinál, kdy jsem takhle vyměkla? Zkusila jsem si udělat pár skokových kombinací – v sekvenci nebo rovnou jeden skok za druhým, občas i tři skoky v řadě –, ale jela jsem jen na půl plynu. Všechny jsem doskočila, ale jen těsně, při dopadu se mi kymácela noha, měla jsem co dělat, abych se udržela a nevypadla z koncentrace.

Galina měla pravdu. Nesoustředila jsem se, ale nemohla jsem ani zaboha přijít na to, co mě tak rozptyluje. Možná bych si to vážně měla rychle udělat, nebo si jít zaběhat, cokoli. Cokoli, abych si pročistila hlavu, nebo abych z ní aspoň vyhnala tenhle nepříjemný pocit, co se za mnou neustále táhl jako smrad.

Vrátila jsem se do šatny a na skříňce jsem našla žlutý nalepovací lísteček. Trochu mě to popudilo, ale nic jsem si z toho nedělala. Před měsícem mi správkyně sportovního centra nechala na dveřích skříňky podobný lístek s prosbou, ať se dostavím do její kanceláře. Věděla jsem, o co jí jde – chtěla mi *znovu* nabídnout, ať vedu krasobruslařské lekce pro začátečníky. Neměla jsem páru, kde se v ní bere dojem, že zrovna já bych mohla trénovat malé holky – v podstatě ještě mimina –, a taky jsem jí jasně řekla, že nemám zájem.

Takže když jsem žlutý papírek odlepila ze skříňky a pomalu si na něm přečetla **Jasmine, než půjdeš, stav se prosím v kanceláři správce** – dvakrát, abych si byla jistá, že jsem se nepřehlédla –, moc jsem nad tím nepřemýšlela. Jen jsem zadoufala, že ať už mi správkyně chce cokoli, vyřídí to rychle, protože musím švihat do práce. Měla jsem každý den rozplánovaný na minuty. Rozpisy a seznamy jsem měla v podstatě všude: v mobilu, na papírech v autě, v tašce, v pokoji, na lednici – abych na nic nezapomněla a zbytečně se nenervovala. Mít ve věcech pořádek, být připravená a neustále sledovat čas, abych nikam

nepřišla pozdě, pro mě bylo důležité. Teď se zdálo, že budu muset oželeť dlouhou horkou sprchu a přeskočit make-up, abych dorazila do práce včas. Leda že bych šéfovi dala vědět.

Jen co jsem odemkla skříňku, vytáhla jsem z tašky mobil a našukala zprávu. V duchu jsem jako obvykle děkovala za existenci našeptávače, díky kterému jsem mohla psát bez chyb. Poslala jsem esemesku mámě, věděla jsem, že je vždycky na příjmu.

Já: Správkyně SCILu se mnou chce mluvit. Zavoláš prosím Matty-mu, že budu mít chvíli zpoždění, ale dorazím hned, jak to půjde?

Odpověď na sebe nenechala čekat.

Máma: Cos provedla?

Zvedla jsem oči v sloup a odepsala: **Nic.**

Máma: Tak proč si tě zavolala do kanceláře?

Máma: Tos zase na něčí matku křičela, že je hnusná děvka?

Jasně že zrovna tohle nikdy nezapomene. Nikdo na to nikdy nezapomene.

Ale taky jsem to musela připsat na vrub tomu, že jsem jí neřekla o tom, jak si mě správkyň už třikrát zavolala, aby se mě pokusila přemluvit k trénování.

Já: Nevím. Možná jí za minulý měsíc přišlo málo peněz.

To byl vtip. Mamka moc dobře věděla, kolik stojí poplatky za využití služeb sportovního centra Ivana Lukova. Platila je už přes deset let.

Já: Ne. Na nikoho dalšího jsem nekřičela, že je hnusná děvka, ale tamta hnusná děvka si to zasloužila.

Bylo mi jasné, že máma odpoví prakticky okamžitě, a tak jsem odložila mobil do skříňky s tím, že jí odepíšu později. Dala jsem si bleskovou sprchu a v rekordním čase na sebe naházela spodní prádlo, džínny, košili s límečkem, ponožky a ty nejlíp vypadající pohodlné boty, co jsem si mohla dovolit. Když jsem byla hotová, vzala jsem telefon do ruky a přečetla si máminy zprávy.

Máma: Potřebuješ peníze?

Máma: Jasně že si to zasloužila.

Máma: Tak jsi v poslední době někoho shodila na led?

Bodlo mě u srdce z toho, že se mě máma pořád ještě ptá, jestli potřebuju peníze. Jako bych od ní za ty roky měsíc co měsíc nedostávala dost. Jednu nepovedenou sezónu po druhé.

Aspoň jsem už ale o peníze nemusela škemrat.

Já: Peníze nepotřebuju. Díky.

Já: Nikoho jsem neshodila.

Máma: Určitě?

Já: Jo, určitě. O tom bych přece věděla.

Máma: Jsi si jistá, jo?

Já: Jo.

Máma: I kdybys někoho shodila, tak to nevadí. Někteří lidi to potřebují jako sůl.

Máma: Já sama jsem taky měla párkrát chuť tě praštit. To se stává.

Vyprskla jsem smíchy.

Já: Já tebe taky.

Máma: Taky jsi mi chtěla jednu natáhnout?

Já: Na tuhle otázku neexistuje správná odpověď.

Máma: Ha ha ha ha.

Já: Nikdy jsem tě nechtěla praštit. Jasný?

Zapnula jsem tašku, popadla ji za ucho, sevřela v ruce klíče a co nejrychleji vyšla ze šatny ven, chodbou jsem prakticky běžela. Zahnu-la jsem za roh a vydala se poklusem chodbou k administrativní části budovy. Vajíčkový sendvič, který jsem si připravila ke snídani, si budu muset sníst cestou v autě. Než jsem doběhla ke dveřím kanceláře, napsala jsem rychle ještě jednu zprávu, pro jistotu, a tentokrát jsem si s chybami a překlepy nedělala hlavu tak jako obvykle.

Já: Vážně mami. Brnkneš mu prosím?

Máma: JO

Já: dík

Máma: Mám tě ráda.

Máma: Kdybys potřebovala peníze, tak si řekni.

Na chvíličku se mi sevřelo hrdlo, ale už jsem jí neodepsala. I kdybych potřebovala peníze, stejně bych jí neřekla. Už ne. Ne, pokud by to nebylo nevyhnutelné. A pravda byla taková, že i kdyby na to náhodou došlo, radši bych šla dělat striptérku. Máma už toho pro mě udělala dost.

Zadržela jsem povzdech, zaklepala na dveře kanceláře a myslela jen na to, aby ten rozhovor, co mě za nimi čeká, byl pokud možno odbytý do deseti minut, abych dorazila do práce s co nejmenším zpožděním. Nechtěla jsem využívat toho, že můj šéf je mámin nejlepší kamarád a je ke mně nadmíru shovívavý.

Jen co se zevnitř ozvalo „Dále!“, vzala jsem za kliku.

At' už je to za mnou, blesklo mi hlavou, když jsem otevřela dveře.

Problém byl v tom, že jsem nikdy neměla moc ráda překvapení. Nikdy, dokonce ani jako dítě. Vždycky jsem byla radši, když jsem dopředu věděla, co mě čeká. Asi nemusím dodávat, že mi nikdy nikdo ani nepřichystal tajnou oslavu narozenin. Když se o to jedinkrát pokusil můj děda, mamka mi jeho plán vyzradila a donutila mě odpřisáhnout, že budu hrát překvapenou. Což jsem udělala.

Byla jsem připravená na setkání se správkyní, ženou jménem Georgina, se kterou jsem vždycky bez problémů vycházela. Zasllechla jsem pár zmínek o tom, že je tvrdá a přísná, ale mně připadala zkrátka silná a houževnatá, ženská, co si nenechá od lidí srát na hlavu, protože prostě nemusí.

Takže jsem byla dost šokovaná, když jsem zjistila, že místo Georginy můj zrak dopadl na důvěrně známou ženu lehce přes padesát ve stylovém černém svetříku a s vlasy sčesanými do hladkého drdolu, jaký jsem obvykle vídala jen během nejdůležitějších krasobruslařských soutěží.

A ještě větší šok mi připravil pohled na druhého člověka sedícího v kanceláři na opačné straně stolu.

A třetí šok přišel, když jsem si uvědomila, že po správkyni samotné tu není ani vidu, ani slechu.

Byli tu jen oni dva.

Ivan Lukov a žena, která ho posledních jedenáct let trénovala.

Muž, se kterým jsem se nedokázala bavit, aniž bychom se pohádali, a trenérka, která mi za těch jedenáct let řekla dohromady možná tak dvacet slov.

Co to má sakra být? dumala jsem a zalétla jsem očima k sedící ženě. Najednou jsem si nebyla jistá, jestli jsem si ten lístek na skříňce nepřčetla špatně. Že bych ho nepochopila? To snad ne? Přčetla jsem si ho přece dvakrát. A pomalu. Už se mi nestávalo, že bych něco přčetla blbě.

„Jdu za Georginou,“ vysvětlila jsem a snažila se zaplašit ten pocit frustrace, který mi sevřel žaludek při pomyslení, že jsem ten vzkaz možná přčetla špatně. Chybování jsem nesnášela. Nenáviděla jsem to. A udělat takovou botu před nimi, to bylo ještě horší. Krucinál. „Nevíte, kde je?“ zeptala jsem se skrže zařaté zuby. Ta zpráva na žlutém lístečku mi nešla z hlavy.

Žena se nenuceně usmála. Rozhodně to nebyla reakce někoho, koho jsem vyrušila při důležitém jednání, ani někoho, kdo mě celé roky v podstatě ignoroval. Rozhodila mě tím ještě víc. Ještě nikdy v životě se na mě neusmála. Vlastně jsem si nebyla jistá, jestli jsem ji vůbec někdy viděla s úsměvem na tváři, nehledě na to, jestli byl určený mně nebo ne. „Jen pojď dál,“ zopakovala a dál se culila. „Ten vzkaz jsem ti na skříňce nechala já, ne Georgina.“

Později mi spadl kámen ze srdce, že jsem se přece jen při čtení vzkazu nespletla, ale v tu chvíli se mi hlavou honila jen otázka, co tady krucinál dělám a proč mi nalepila ten lístek na skříňku... A proč tu sakra sedí i Ivan a mlčí jako zařezaný.

Jako by mi četla myšlenky, jeho trenérka se usmála ještě zářivěji, nejspíš s úmyslem mě uklidnit, ale povedl se jí jen pravý opak. „Posaď se, Jasmine,“ vyzvala mě tónem, který dával tušit, proč ten blb, kterého trénovala, dvakrát vyhrál mistrovství světa. Problém byl v tom, že nebyla *moje* trenérka, a já neměla ráda, když mi někdo nakazoval, co mám dělat, ani když na to měl plné právo. Navíc se ke mně nikdy

nechovala zrovna vřele. Ne že by byla přímo hrubá, ale milá teda nebyla.

Jako jasně, chápala jsem to. To ale neznamenal, že jí to jen tak zapomenu.

Dva roky jsem závodila ve stejné kategorii, na stejných závodech jako Ivan. Byla jsem ambiciózní, ale to on taky. Když chcete někoho porazit, je lepší, když je to někdo, koho nemáte moc v lásce, to je jasné. Jenže to nevysvětlovalo ty roky předtím, když jsem ještě závodila v ženské kategorii a neměla jsem s ním nic společného. Tehdy se ke mně přece klidně mohla chovat přátelsky... ale to ne. Ne že bych po tom nějak toužila nebo to potřebovala, ale stejně.

Takže jí asi nemohlo překvapit, když jsem jen tázavě povytáhla obočí.

Zjevně usoudila, že nejlepší odpovědí bude taky zvednout obočí. „Prosím,“ dodala a její hlas zněl skoro laskavě.

Nedůvěřovala jsem ani jejímu tónu, ani jí.

Proti své vůli jsem pohledem zalétla k židlím naproti ní. Byly tu dvě a na jedné z nich seděl Ivan. Neviděla jsem ho od chvíle, kdy před světovým šampionátem odjel do Bostonu. Dlouhé nohy, které jsem častěji viděla v bruslích a legínách než v normálních botách a kalhotách, měl natažené přímo před sebou, dosahovaly až pod stůl, který si pro sebe zabrala jeho trenérka. Moji pozornost ale neupoutalo, jak ležérně tu sedí, s rukama založenýma na vypracované hrudi nad štíhlým pasem, ani jeho námořnický modrý rolák, který podtrhoval bledou kůži ve tváři, z níž byly ostatní holky ve sportovním centru u vytržení.

Nejvíce mě totiž zarazily jeho šedomodré oči a pohled, kterým mě probodával. Nikdy bych nedokázala zapomenout na to, jak pronikavé ty oči jsou, ale stejně mě to vždycky zaskočilo. Taky jsem nikdy nedokázala zapomenout na to, jak dlouhé a černé jsou řasy, které ty oči rámuje.

A samozřejmě ani na všechno ostatní kolem těch očí.

Uf.

Tolik holek se rozplývalo nad jeho obličejem, jeho vlasy, jeho očima, jeho bruslařským stylem, jeho pažemi, jeho dlouhýma nohama, nad tím, jak dýchal, jakou pastou si čistil zuby... až to bylo otravné. Dokonce i můj bratr o něm prohlašoval, že je to hezoun – sice to říkal i o sestřině manželovi, ale o to tady nešlo. A jako by to nestačilo, holky zbožňovaly i jeho široká ramena, díky kterým mohl zvedat svoje partnerky na napnuté paži vysoko nad hlavu a při tom udržet rovnováhu na jedné noze, na jednom dlouhém nabroušeném kusu kovu. Slyšela jsem i ženy vzdychající nad jeho zadkem; ani jsem tu část těla nemusela vidět, abych věděla, že je to dokonale vyklenutý exemplář. V krasobruslení je pevný svalnatý zadek v podstatě povinnost.

Pokud na něm ale něco bylo nejlepšší, musely to být ty pronikavé oči.

Jenže na tomhle satanášovi nebylo dobrého nic, nic, čím by se mohl vykoupit.

Zírala jsem do té jeho hezounské tváře a on mi pohled neochvějně opětoval. Díval se jen a jen na mě. Nemračil se ani se neusmíval, nic.

A to mě vykoledjilo ještě víc.

Prostě mě jen... pozoroval. Neřekl ani slovo. Ani se nepohnul. Prsty si zastrčil do dopaží.

Být to kdokoli jiný, pod tíhou toho pohledu bych znervózněla. Ale já nepatřila mezi jeho oddané fanynky. Zнала jsem ho moc dobře, věděla jsem, co se pod tou krásnou slupkou doopravdy skrývá, takže jsem se tím nenechala oblafnout. Uměl tvrdě dřít, proto byl tak dobrý. Ale nebyl to žádný jednorozec, tím méně Pegas. Mě nijak neuchvacoval.

Navíc jsem byla u toho, když ho jeho matka seřvala na tři doby za to, že jí odmílouval. Takže tak.

„O co jde?“ zeptala jsem se a ještě vteřinu zírala na Ivanovu důvěrně známou tvář, než jsem od ní konečně odtrhla oči a obrátila se zpátky na trenérku Leeovou, která se hrbila za stolem, pokud se tedy někdo s jejím držením těla mohl vůbec hrbít. Opírala se lokty o desku stolu, úzké tmavé čárky obočí stále povytažené. Byla pořád stejně

krásná, jako když ještě krasobruslila závodně. Viděla jsem spoustu vidějí z osmdesátých let, kdy vyhrála národní mistrovství.

„Není to nic špatného, neboj se,“ odpověděla obezřetně Leeová, jako by ze mě pořád cítila neklid. Ukázala na židli vedle Ivana. „Posaď se, prosím?“

Když vás někdo tak vehementně žádá, ať se posadíte, nevěstí to nic dobrého. Zvlášť když jediná volná židle byla vedle Ivana. Takže jsem se rozhodla zůstat stát. „To je dobrý,“ řekla jsem a můj hlas zněl přesně tak divně, jak jsem se cítila.

Co se to tu dělo? Přece se mi nechystali zakázat vstup do sportovního centra. Nic jsem neprovedla.

Leda že by na mě žalovaly ty pitomé puberťačky z minulého víkendu. Sakra.

„Jasmine, nezabere to víc jak dvě minuty,“ přesvědčovala mě Leeová a dál ukazovala na volné místo.

Jo, něco tady nehrálo, bylo to čím dál horší. Dvě minuty? Za dvě minuty se nic pořádného stihnout nedá. I zuby jsem si dvakrát denně čistila déle.

Ani jsem se nepohnula. Ony mě fakt napráskaly. Ty mrchy mrňavé...

Můj obličej byl zjevně otevřená kniha, protože Leeová za stolem vzdychla. Neušlo mi, jak očima kratičce zalétla k Ivanovi. V námořnický modrém kostýmku a nažehlené bílé halence vypadala spíš jako advokátka než jako krasobruslařka, kterou bývala, nebo trenérka, kterou byla teď. Poposedla si a napřímila se, na okamžik semkla rty do tenké čárky. „Tak já přejdu rovnou k věci,“ pronesla nakonec. „Jak vážné je tvoje rozhodnutí ukončit kariéru?“

Jak vážné je moje rozhodnutí ukončit kariéru? To už si o tom šťebetali vrabci na střeše? To si všichni mysleli, že jsem už jednou bruslí z ledu pryč?

Ne že bych se pro to, že zůstanu bez partnera a přijdu tím pádem o celou sezónu, rozhodla sama. Ale... ne. To je fuk. Cítila jsem, jak můj krevní tlak dělá cosi, co nikdy předtím neudělal, ale prozatím

jsem to ignorovala a soustředila se na to nejdůležitější z toho, co právě Leeová vypustila z pusy. „Proč se ptáte?“ vymáčkla jsem ze sebe. Moje obavy se nerozptýlily. Ještě ne.

Měla jsem Karině zavolat.

Přímočarost trenérky Leeové bych kdykoli jindy ocenila, rozhodně se nedalo říct, že by chodila kolem horké kaše. A právě to mě překvapilo úplně nejvíc z toho, co jsem tu dneska zažila, protože věta, kterou jsem od ní následně uslyšela, bych se teda nenadála ani v nejdivočejších snech. Byla to ta úplně poslední věc, kterou bych od ní čekala. Byla to ta úplně poslední věc, kterou bych čekala od *kobokoli*.

„Chceme, abys byla Ivanovou příští partnerkou,“ řekla. Jen. Tak. Prostě jen tak.

V životě jsou určité chvíle, kdy si říkáte, jestli jste si náhodou omylem něco nešlehli. Třeba vám někdo dal LSD do pití a vy jste si toho nevšimli. Anebo jste si mysleli, že jste si vzali prášek proti bolesti a zapomněli jste na to – ale ve skutečnosti to nebyl lék, ale andělský prach.

Tohle, přímo tohle, tady v kanceláři správkyně sportovního centra, byla přesně taková chvíle. Jen jsem nechápavě mrkala. Na nic jiného jsem se nezmohla.

Protože *co to kurva mělo být?*

„Tedy pokud si ještě rozmyslíš to ukončení kariéry,“ dodala Leeová, znovu to znělo, jako bych už dávno byla na krasobruslařském vejminku. Stála jsem, jako by do mě uhodil blesk, přemítala, kdo mi mohl nepozorovaně podstrčit nějakou drogu, co způsobuje pořádné halucinace, protože tohle nemohla být pravda. Nebylo možné, že trenérka Leeová něco takového právě vypustila z pusy.

To teda kurva ani náhodou.

Nejspíš jsem se přeslechla nebo mi nějak utekla podstatná část konverzace, protože...

Protože.

Já a Ivan? Jako partneri? V žádném případě. Ani ve snu.

Nebo ano?

Kapitola třetí

Neměla jsem ráda, když mi něco nahánělo strach – kdo by to taky měl rád, snad kromě lidí, co zbožňují hororové filmy –, ale pravda byla taková, že na světě nebylo zase tolik věcí, kterých bych se bála. Pavouci, švábi, myši, tma, klauni, výšky, cukr, přibírání na váze, smrt... nic z toho mě neděsilo. Pavouci, švábi a myši se dají zabít. Ve tmě se dá rozsvítit světlo. Pokud ten klaun nebyl nějak extra obrovský, bylo pravděpodobné, že bych ho přemohla. Na to, jak jsem malá, mám pořádnou sílu a chodila jsem se sestrou hned na několik kurzů sebeobrany. Výšky se mnou nic nedělaly. Cukr je super, a kdybych přibrála, věděla jsem, jak zase shodit. A umřít musíme jednou všichni. Nic z toho mě nevyvádělo z míry. Ani trošičku.

Věci, které mě v noci okrádaly o spánek, nebyly hmatatelné.

Obavy z neúspěchu a zklamání bylo něco, co se nedá jen tak zahnat. Prostě se s nimi musíte naučit žít, protože s vámi budou celý život. A pokud se přece jen dají nějak řešit, ještě jsem nepřišla na to jak.

Asi bych dokázala spočítat na prstech jedné ruky, kolikrát jsem v životě měla opravdický strach. A pokaždé to mělo něco společného s krasobruslením. Jednou to bylo po třetím otřesu mozku, který jsem si přivodila na ledu. Můj tehdejší doktor na mámu naléhal, ať zvaží, jestli mi krasobruslení nezakáže – a já se chvíli upřímně bála, že mě máma donutí skončit. Pamatuju si, že po tomhle následovaly další dva otřesy mozku, a pokaždé jsem se děsila, že si máma dupne a prohlásí, že to už by stačilo, že nehodlá riskovat, že si nenávratně poškodím mozek. Ale máma nic neřekla.

Ty další okamžiky, kdy mi vyschlo v puse a srdce mi spadlo do kalhot... na ty jsem nehodlala myslet víc, než bylo nezbytně nutné.

Ale to bylo v podstatě všechno. Můj táta si o sobě myslel, bůhvíjak není vtipný, když prohlašoval, že dokážu cítit jen dvě věci: lhostejnost a nasrání. Nebyla to pravda, ale táta mě neznal dost dobře na to, aby to věděl.

Jenže jak jsem tu tak stála a přemítala, jestli je to sen, nebo jsem fakt zfetovaná, nebo jestli to je opravdu skutečné – a připouštěla jsem si, že možná je, že to není halucinace –, bodl mě osten strachu. Nechtěla jsem se ptát, jestli je to pravda... protože co když to pravda nebyla? Co když to byl jen nějaký zvrácený žert?

Nesnášela jsem, když jsem se cítila nejistě.

A ještě víc jsem se nesnášela za to, že odpověď, v kterou jsem doufala, je něco, za co bych klidně upsala duši ďáblu.

Ale mamka mi jednou řekla, že lítost je horší než strach. Tehdy jsem to nepochopila, ale teď jsem přesně věděla, co tím myslela.

A právě s touhle myšlenkou v hlavě jsem se přiměla položit tu otázku, na kterou jsem možná ani nechtěla znát odpověď, kdyby to náhodou mělo být něco, co jsem nechtěla slyšet. „Partnerkou na co?“ pronesla jsem pomalinku, abych si byla jistá. Snažila jsem se vymyslet, na co by mě sakra mohl chtít za partnerku v téhle pošahané noční můře, která možná byla skutečná. Na scrabble?

Muž, kterého jsem viděla dospívat, z dálky, která občas nebyla dost velká, obrátil své ledově modré oči v sloup. A jako pokaždé, když to udělal, jsem se já zamračila.

„Na krasobruslení ve sportovních dvojicích,“ pronesl tónem, jako by říkal „na co asi?“ Jako by žadonil o to, abych mu jednu vlepila. „Cos myslela? Na mazurku?“

Jen jsem omráčeně zamrkala.

„Váňo!“ sykla na něj trenérka Leeová a koutkem oka jsem zahlédla, jak se pleskla dlaní do čela.

Ale nebyla jsem si jistá, jestli se mi to nezdálo, protože jsem pohled

upírala jen na toho chytráka na židli před sebou a v duchu jsem si opakovala: *Nedělej to, Jasmine. Buď lepší člověk. Drž jazyk za zuby...*

Pak ale tišší hlásek, který jsem moc dobře znala, zašeptal: *Aspoň zjistí, co po tobě chtějí*. Protože tohle přece nemohlo být jen tak.

„Co je?“ ucedil Ivan, ale nespouštěl ze mě oči. Jediné, co se v jeho dosud takřka bezvýrazné tváři změnilo, byl náznak dětinského úšklebku.

„Přece jsme o tom mluvili,“ zavrtěla hlavou jeho trenérka, a kdybych se k ní otočila, nejspíš bych viděla, že nejsem jediná, kdo se mračí. Jenže já měla plné ruce práce s přesvědčováním sama sebe, že jsem lepší člověk.

Tenhle komentář mě ale z mého soustředění vytrhl, a tak jsem se na ni přece jen obrátila a přimhouřila jsem oči. „O čem jste mluvili?“ zeptala jsem se. Ať odpoví cokoli, zvládnou to. Dobré i zlé. Lidi už mi řekli spoustu nejrůznějších věcí a vždycky jsem to přežila, připomínala jsem si v duchu. A když se mi při vzpomínce na ty věci ani nesevřel žaludek, hned mi bylo líp.

Trenérka se na mě podívala a hned nato střítila nasupeným pohledem po tom idiotovi vedle mě. „Neměl sis pouštět pusy na špacír, dokud to s tebou sama neproberu.“

Vymáčkla jsem ze sebe jediné slovo. „Proč?“

Leeová frustrovaně vydechla – podobné povzdechy jsem moc dobře znala – a oči znovu upřela na Ivana. „Protože tě chceme získat do našeho týmu, ne ti hned připomenout, proč by se ti k nám nemělo vůbec chtít.“

Znovu jsem nechápavě zamrkala.

A pak jsem se otočila na toho osla a ušklíbala se. Jeho vlastní úšklebek ještě nezmizel a nevytratil se, ani když viděl, jak se tvářím.

Debile, vyslovila jsem bezhlesně, než jsem se stihla zarazit.

Koule, odsekl taky bezhlesně.

To mi úšklebek z tváře smazalo, stejně jako vždycky.

„Tak dobře,“ frkla Leeová. Znělo to jako neveselé uchechtnutí, zatímco já dál probodávala pohledem toho démona a zlobila se sama na

sebe, že jsem mu dovolila mě takhle dostat. „Hodíme trochu zpátečku. Jasmine, prosím, tamhle toho ignoruj. Vůbec neměl otvírat pusku, dokud ty a já *nedokončíme tenhle veledůležitý rozhovor.*“

Musela jsem se silou vůle přinutit odtrhnout oči od muže po své levici a otočit se zpátky k Leeové.

Trenérka mi věnovala úsměv, který bych u kohokoli jiného popsala jako zoufalý, a pokračovala. „Ivan a já bychom chtěli, abys byla jeho novou partnerkou.“ Povytáhla obočí, ale ten úsměv, kterému jsem nedůvěřovala, jí na tváři zůstal. „Pokud máš zájem.“

Ivan a já bychom chtěli, abys byla jeho novou partnerkou.

Pokud máš zájem.

Tihle dva – tihle dva lidi, co vypadali a zněli jako Ivan Lukov a jeho trenérka – chtěli, abych *já* byla jeho nová partnerka?

Já?

To musel být nějaký podělaný vtip, ne?

Na zlomek vteřiny mě napadlo, jestli to nějak nespískala Karina, ale tu myšlenku jsem okamžitě zavrhla. Naposledy jsem s ní mluvila před víc jak měsícem. A Karina mě znala moc dobře, než aby na mě něco takového zkoušela. Věděla, že je z rodiny Lukovových jediná, kdo mi neleze na nervy.

Ale tohle musel být vtip, ne? Ivan a já? Já a Ivan? Zrovna před měsícem se mě ptal, jestli někdy dospěju aspoň do puberty. Já mu odsekla, že si pubertou projdu, až jemu sestoupí varlata.

A to všechno jen proto, že jsme se srazili u vjezdu na led. A ona u toho byla. Trenérka Leeová nás slyšela. Věděla to.

„Já to nechápu,“ pronesla jsem s důrazem na každou slabiku, byla jsem zmatená, trochu našťvaná a nebyla jsem si jistá, na koho z nich se mám mračit, nebo co bych do prdele měla vůbec dělat, protože tohle nedávalo žádný smysl. Absolutně žádný.

Neušlo mi, jak si ti dva vyměnili pohled, který jsem nedokázala rozklíčovat. Pak se trenérka Leeová s trochu sevřeným výrazem zeptala: „Co přesně nechápeš?“

To, že existovaly tisíce holek, ze kterých si mohl vybírat, většina mnohem mladší než já, a to bylo v našem sportu velké plus. To, že neexistoval žádný logický důvod oslovit zrovna mě... kromě toho, že jsem byla lepší než všechny ty ostatní holky. Minimálně v technice, a technikou myslím skoky a piruety, dvě věci, ve kterých jsem excelovala. Ale skákat nejvýš a točit se nejrychleji občas není dost. Body za programové komponenty – bruslařské dovednosti, spojovací prvky, předvedení, provedení a interpretace, choreografie – jsou pro celkové skóre neméně důležité.

A v těchhle věcech se mi nikdy tolik nedařilo. Lidé to dávali za vinu mé choreografce. Vytýkali mým trenérům, že mi vybrali špatnou hudbu. Mně zas, že „do toho nedávám duši“, že nemám dost „uměleckého cítění“ a „pořádného prožitku“. Že jsme s mým bývalým partnerem nebyli dostatečně „sjednocení“. Že mu dostatečně nedůvěřuju. A možná že spousta z toho byla pravda, a proto jsem nikdy nebyla tak úspěšná.

A taky jsem často pod tlakem znervózněla.

Takže tak.

Spolkla jsem zahořklost – aspoň prozatím – a pomalu jsem přejela pohledem tyhle dva lidi, o kterých jsem si myslela, že je znám. „Vy chcete, abych byla *jebo* –“ ukázala jsem palcem směrem k židli, kde trůnil Ivan, abych se ujistila, že všichni myslíme toho samého člověka, „partnerka?“ Zamrkala jsem a zhluboka se nadechla nosem, abych zklidnila rozbouřenou krev. „Já?“

Trenérka přikývla. Bez zaváhání. Bez dalších kosých pohledů. Jen průzračně čisté a jasné přikývnutí.

„Proč?“ Znělo to spíš jako obvinění než otázka, ale co jsem krucinál měla dělat? Předstírat, že o nic nejde?

Ivan se uchechtl a poposedl si, stáhl dlouhé nohy zpátky, až měl chodidla položená rovně na zemi. Jedno koleno mu poskakovalo. „Potřebuješ vysvětlení?“

Neukazuj mu fákáče. Nedělej to, Jasmine.

Ne, to bych neudělala.

Nedělej to.

„Jo,“ utrousila jsem suše, ale mnohem mileji, než by si zasloužil a než bych odpověděla za obvyklých okolností. Celá jsem se z té nepřijemné situace naježila. Občas se prostě věci zdály být moc krásné na to, aby byly skutečné. Na to už nikdy nezapomenu. „Tak proč?“ zopakovala jsem, odhodlaná z nich reakci vymámit stůj co stůj.

Ani jeden neodpověděl. Nebo jsem možná jen byla netrpělivá a nepustila jsem je ke slovu. „Všichni víme, že byste klidně mohli oslovit mnohem mladší holky,“ podotkla jsem, protože čemu by to uškodilo? Pokud tohle bylo to, co jsem si myslela... Tedy totální kravina. Zlomyslný vtip. Noční můra. Jeden z největších podrazů, co na mě kdy kdo ušil.

A co to sakra bylo s mým tlakem? Zničehonic se mi udělalo blbě. Přejela jsem prsty po náramku na zápěstí druhé ruky, ztěžka jsem polkla a znovu upřela zrak na ty dva skoro cizí lidi. Snažila jsem se udržet emoce na uzdě, opanovat roztřesený hlas. „Jen se ptám, proč jste přišli za mnou. Kromě toho, že byste klidně našli holky o pět let mladší než já, taky byste určitě našli holky, co mají víc zkušeností s párovým bruslením. Oba víte, proč se mi nepovedlo najít nového partnera,“ vyhrkla jsem, než jsem se stihla zarazit. Odpověď na moji otázku tikala jako časovaná bomba připravená jen a jen pro mě.

Jejich mlčení mi napovědělo, že všechno, co jsem jim předestřela, je jim jasné. Jak by ne? Už před mnoha lety jsem si vysloužila pověst potížístky, a nezbavila jsem se jí, ať jsem dělala cokoli. Nemohla jsem za to, že lidi pořád dokola opakují jen ty části mého příběhu, které se jim hodí, ale nikdy neřeknou celou pravdu.

Spolupráce s ní je složitá, prohlásil v jednom rozhovoru Paul a každý, kdo se zajímal o krasobruslení, si to mohl přčíst.

Možná by všechno bylo jinak, kdybych každý svůj čin zevrubně vysvětlila ve chvíli, kdy k němu došlo, ale to jsem nedělala. A nelitovala jsem toho. Bylo mi jedno, co si o mně kdo myslí.

Tedy aspoň do chvíle, než se mi to vrátilo jako bumerang.

Na lítost ale bylo pozdě. Musela jsem se tomu postavit čelem. A to jsem dokázala.

Jednou jsem jednoho rychlobruslaře shodila na led, protože mě ten kokot chytil za zadek. Ale za mrchu jsem byla já.

A jednou jsem na mámu jiné krasobruslařky, která trénovala ve stejné skupině, zakřičela, že je děvka. Slyšela jsem ji totiž, jak o mojí mamce prohlašuje, že musí nejspíš *parádně kouřit*, když ulovila manželka o dvacet let mladšího, než je ona sama. Ale za neurvalou hulvátku jsem byla zase já.

Bylo složité se mnou spolupracovat, protože mi na věcech záleželo. Ale copak to mohlo být jinak, když to bylo právě krasobruslení, díky kterému jsem se každé ráno probouzela natěšená na další den?

A tyhle maličkosti se strádaly jedna k druhé, jak penízky na hromádku, až nakonec můj sarkasmus – a všechno, co jsem kdy vypustila z pusy – byl brán za kousavou poznámku. Mamka mě odjakživa varovala, že spousta lidí mileráda uvěří tomu nejhoršímu. A i když to bylo smolné a debilní, měla pravdu.

Ale já jsem věděla, kdo jsem a proč dělám to, co dělám. Ničeho jsem nelitovala. Aspoň většinou ne. Možná by byl můj život snazší, kdybych byla milá jako moje sestra nebo zdělila osobnost po mámě, ale bohužel.

Každý je prostě takový, jaký je, a buď svůj život žije tak, že se snaží ohýbat a kroutit podle toho, co udělá šťastnými lidi okolo..., nebo ne.

A já měla rozhodně na práci lepší věci.

Jen jsem se chtěla ujistit, že pokud tohle je to, co si myslím, budu k tomu mít všechny informace. Chtěla jsem mít oči otevřené, už nikdy je nebudu zavírat a jen doufat v to nejlepší. Zvlášť když šlo o člověka, který po každém závodě, když jsem ještě jezdila v ženské kategorii, sepsal všechny chyby, které jsem udělala během krátkého programu a volné jízdy, a postaral se, abych přesně věděla, proč jsem nevyhrála. Zasraný kretén.

„To jsi fakt tak zoufalej?“ zeptala jsem se ho přímo, s pohledem upřeným do jeho šedomodrých očí. Nejspíš to znělo neurvale, ale to mi bylo fuk. Chtěla jsem slyšet pravdu. „Nikdo jinej s tebou jezdit nechce?“

Jeho ledovcové oči neuhnuly ani o píď. Nehnul ani jediným vypracovaným svalem. Dokonce se ani neušklíbl, jako to dělal vždycky, když jsem na něj promluvila.

Jen si mě prohlížel, jako člověk, který si je jistý sám sebou a svým talentem, tím, že si zaslouží svoje místo ve světě, tím, že v téhle situaci je to on, kdo drží všechny trumpfy. A pak z něj promluvil ten hajzl, kterého jsem tak dobře znala.

„To ty dobře znáš, co?“

Ten zkur–

„Váňo!“ okřikla ho trenérka Leeová a vrtěla hlavou jako matka, která spílá neposlušnému batoleti. „Omlouvám se, Jasmine –“

Obvykle bych mu teď šeptem řekla, že mu nakopu prdel, ale udržela jsem se a neudělala jsem to. I když to stálo hodně velké úsilí. Místo toho jsem se zírala do té jeho tváře s dokonalými rysy... a představovala si, jak mu svírám ruce kolem krku a škrťím ho, dokud nezmodrá. Kdybych někomu vyprávěla, jak skvěle jsem se v té situaci ovládla, neuvěřil by mi.

Možná jsem přece jen byla dospělá.

Zírala jsem na něj ještě o vteřinu déle a hlavou mi blesklo: *Hned, jak budu moct, plivnu mu do tváře*, a usoudila jsem, že to s tou dospělostí asi nebude tak horké. Naštěstí jsem ze sebe vypotila jen: „Jo, vím, kreténe.“

Trenérka Leeová si pro sebe zamumlala něco, co jsem nezaslechla, ale neřekla mi, ať s Ivanem takhle nemluvím, a tak jsem pokračovala.

„Vlastně víš co, Satane?“ Neušlo mi, jak se mu zachvělo chřípí. „Jediné, co chci vědět, je, jestli jdeš za mnou, protože nikdo jinej na ty tvoje sračky není zvědavěj – protože to mi připadá dost nepravděpodobný, nemysli si, že jsem úplně blbá a nevím to –, nebo jestli máš nějaký postranní úmysl, který přede mnou tajíš.“ Třeba úmysl si ze

mě vystřelit v tom nejkrutějším aprílovém žertu v dějinách. Pokud to byl vážně jen vtip, byla bych schopná ho konečně doopravdy zabít.

Trenérka Leeová znovu vzdychla, což můj pohled přitáhlo zpátky k ní. Vrtěla hlavou a tvářila se, že má sto chutí si škubat vlasy – takový výraz jsem u ní obvykle nevidala, znervóznělo mě to ještě víc. Nejspíš jí právě došlo, jak to doopravdy je: že Ivan a já jsme jako olej a voda. Nikdy se nás nepovede spojit dohromady. Jedině že bychom spolu vůbec nemluvili, ale v takovém případě jsme ještě měli arzenál nasu-pených pohledů a vulgárních gest. A dokázali jsme ho využít, což do-kládalo několik večerí, na které mě Lukovovi pozvali k nim domů.

Ale po chvíli, kdy už jsem měla nervy napjaté k prasknutí, se trenérka Leeová napřímila v ramenou, zvedla oči ke stropu a kývla, spíš sama pro sebe než kvůli mně. „Budu doufat, že tohle neopustí zdi této místnosti,“ pronesla nakonec.

Ivan ze sebe vydal zvuk, který se jeho trenérka rozhodla ignorovat, a já byla tak ohromená tím, že mě neokřikla, ať Ivanovi neříkám kre-téne nebo Satane, že mi to bylo jedno.

Pak jsem se ze svého omráčení oklepala a znovu se začala soustře-dit. „Nemám to komu vykládat,“ řekla jsem. To byla pravda. Tajemství jsem udržet uměla. Víc než dobře.

Trenérka sklonila hlavu a upřela na mě pohled. „Máme –“

Idiot vedle mě znovu frkl a pak se narovnal a skočil jí do řeči. „Ni-koho jinýho jsme neoslovili.“

Zamrkala jsem.

Černovlasý muž mluvil dál. „Bylo by to jenom na rok –“

Tak počkat.

Na rok?

Do prdele práce, já věděla, že to zní moc krásně na to, aby to byla pravda. Já to *věděla*.

„Mindy si... chce na jednu sezónu dát oraz,“ pokračoval Ivan a při zmínce o partnerce, s níž krasobruslil poslední tři roky, zněl jeho hlas sevřeně, skoro našťvaně. „Potřebuju na tu dobu novou partnerku.“

No jistě. No jistě. Zaklonila jsem se, upřela oči do stropu a zavrtěla hlavou, zklamání mě bodalo do břicha jako tupý nůž a připomínalo mi, že nikdy nezmizelo, jen čekalo na tu nejlepší chvíli, kdy se znovu ozvat.

Protože tohle bylo zklamání.

Nedokázala jsem si už ani vzpomenout, kdy jsem se naposledy necítila zklamaná – a většinou jsem byla největším zdrojem svého zklamání já sama.

Sakra. Měla jsem to tušit. Proč by jinak přišli zrovna za mnou? Abych s ním vytvořila trvalý pár? To těžko.

Bože, byla jsem takový trapák. I když jsem si tu možnost připustila jen na zlomeček vteřiny... Jak jsem mohla být tak blbá? Přece už jsem měla rozum. Takhle dobré věci se mi nestávaly. Nikdy.

„Jasmine.“ Hlas trenérky Leeové zněl klidně, ale já se na ni nepodívala. „Byla by to pro tebe skvělá příležitost –“

Měla bych se prostě sebrat a odejít. Proč jsem tu sakra ještě okouněla, proč jsem tu ztrácela čas a riskovala, že přijdu do práce ještě později, než jsem měla v plánu? *Pitomá, pitomá, pitomá Jasmine.*

„Získala bys zkušenosti. Závodila bys s úřadujícím mistrem světa,“ pokračovala trenérka, ale její slova po mně stékala jako kapky deště.

Možná bylo fakt na čase pověsit brusle na hřebík. Copak tohle nebylo jasné znamení? *Bože*, byla jsem úplně blbá.

Krucí. K čertu. K čertu, k čertu, k čertu.

„Jasmine,“ zašeptala trenérka Leeová sladce, skoro, málem to znělo laskavě. „Mohla bys s ním vyhrát mistrovství, nebo aspoň pohár –“

Teprve teď jsem sklopila hlavu a podívala se na ni.

Nakřčila obočí, jako by věděla, že tohle mě zaujme, a měla pravdu. „Není pochyb o tom, že najít jiného partnera pro tebe pak bude hračka. A já bych ti s tím pomohla. Ivan taky.“

Tu část s tím, že by mi Ivan pomohl najít nového partnera, jsem ignorovala, protože jsem byla přesvědčená, že nic takového nikdy nastane, ale – *ale* – ten zbytek jsem ignorovat nemohla.

Mistrovství. Ksakru, *pohár*. Jakýkoli pohár.

Od svých juniorských dob jsem žádný nevyhrála. Za ty čtyři roky v seniorské kategorii nic.

Ale hlavně: *zatracené mistrovství*. Nebo aspoň šance, opravdová šance. *Naděje*.

Bylo to, jako když cizí chlap nabízí dítěti bonbón za to, že si k němu nastoupí do auta, a já byla to naivní malé dítě. Až na to, že místo bonbónu mi takhle žena a tenhle blbeček nabízeli dvě věci, po kterých jsem prahla víc než po čemkoli jiném. A bylo to dost na to, abych sklapla a přestala přemýšlet.

„Může se ti to zdát jako velká výzva, ale pokud všichni vyvineme dost úsilí a budeme tvrdě pracovat, mohlo by to vyjít,“ pokračovala žena a neochvějně si mě měřila pohledem. „Abych byla naprosto upřímná, nevidím důvod, proč by to nemělo fungovat. Ivan neměl špatnou sezónu víc jak deset let.“

Tak počkat.

V tu chvíli mě udeřila realita, došlo mi, co přesně říká a co tím myslí.

To jsme měli vyhrát mistrovství za necelý rok?

Zapomeňte na to, že dle jejích slov neměl Ivan za sebou ani jednu špatnou sezónu. Já jich měla tolik, jako bych si je vybírala i za něj.

A ona teď naznačovala, že bychom měli vyhrát mistrovství za *necelý rok*.

Sakra. Většina nově vzniklých párů nejmíň jednu sezónu nezávodí, první rok se učí, jak jim to společně jde, jak ten druhý bruslí, pracují na technice – na odhazovaných skocích, zvedaných figurách, párových piruetách a spoustě dalších prvků, dokud je nedělají v naprostém souladu... a ani po prvních dvanácti měsících často nemají vyhráno. V párovém bruslení je nejdůležitější jednotnost, důvěra, správné načasování, schopnost předvídat partnerovy pohyby a synchronizace. Krasobruslařský pár musí splynout v jedinou bytost, ale přitom si oba musí zachovat svoji individualitu.

Na to, co po mně žádali, jsme tedy měli mít jen několik málo měsíců a pak už musela nastoupit choreografie – vytvořit, naučit, vypilovat. *Pár měsíců* na to, co obvykle trvalo rok, nebo i déle.

Chtěli po mně nemožné.

„Chceš přece vyhrát mistrovství, ne?“ donesl se ke mně Ivanův hlas. Jeho otázka se mi zabodla do hrudi jako hřebík.

Podívala jsem se na něj, jak tam sedí v elegantních kalhotách a hřejivém svetru, s vlasy – které měl na temeni hlavy delší a po stranách vystříhané – v dokonale upraveném účesu, s dokonale symetrickou tváří, která byla výsledkem mnoha generací výběrového šlechtění, takže vypadal jako přesně ten milionářský synek, kterým byl, a musela jsem spolknout knedlík, který se mi udělal v krku. Měla jsem dojem, že je ještě ke všemu obalený špendlíky.

Ptal se mě, jestli chci tu věc, které jsem toho v životě obětovala úplně nejvíc?

Jestli chci šanci ve svém milovaném sportu pokračovat? Mít budoucnost? Konečně své rodině dokázat, že na mě může být hrdá?

Samozřejmě že jsem to chtěla. Toužila jsem po tom tak moc, že se mi zpotily dlaně, a musela jsem si je nenápadně strčit za záda, aby neviděli, jak si je otírám do pracovních kalhot. Nemuseli vědět, jak moc po něčem takovém prahnu.

Ale kurvadrát.

Jeden rok na to, abych dosáhla svého největšího cíle. Vítězství na světovém šampionátu. Abych dokázala to, kvůli čemu moje máma div nebankrotovala, splnila si sen, který se mnou sdílela celá moje rodina. To, co jsem od sebe vždycky čekala, ale nikdy se mi to nepovedlo.

Měla jsem před sebou možnost na rok vytvořit pár s tímhle kripem, který byl ale zároveň nejlepší šancí, abych konečně dosáhla toho, co jsem už začínala považovat za ztracené.

Ale...

Realita. A fakta.

Naše vítězství nebylo jisté. Stejně tak jsem neměla jistotu, že i když vyhrájeme – cokoli –, tak si najdu nového partnera. Nikdo nám nemohl zaručit, že nám to vyjde. Jedno z největších štěstí mé kariéry bylo, že mě nesužovala opakující se zranění, ale párkrát jsem zraněná byla a obvykle tak vážně, že to znamenalo předčasný konec sezóny.

Navíc jsem si jen těžko dokázala představit, kolik dřiny a úsilí budu muset vyvinout, abych se vůbec dostala do formy. Plány, které mi naruší jiné plány, co jsem si vytvořila a z nichž jsem nemohla vycouvat, protože už jsem dala své slovo. A já svoje sliby brala vážně.

„Chceme, aby ta výměna proběhla hladce. Je to prostý obchod. Mindy si střeží svoje soukromí. Ivan taky,“ dodala trenérka, jako bych to snad nevěděla. Karina neměla ani účet na instagramu a na facebooku měla profil pod falešným jménem.

„Soustředili bychom se pouze na sport,“ vysvětlovala dál Leeová a obezřetně mě pozorovala, zatímco já se to snažila přebrat v hlavě. Moc se mi to nedařilo. „Dobře bude působit to, že dlouhé roky trénuješ ve stejném sportovním centru jako Ivan. Taky se přátelíš s jeho rodinou. V krasobruslařském světě nejsi neznámá a o tvém talentu není pochyb. Máš dost zkušeností z těch nejvyšších soutěží, abys rovnou mohla naskočit na naši úroveň. Jsme pod časovým tlakem, nemohli bychom si dovolit zaučovat někoho od samého začátku. S tebou se ale dá hned začít pracovat.“ Odmlčela se, zalétla pohledem k Ivanovi a přihodila poslední věc. „A samozřejmě nám hraje do karet i váš věkový rozdíl. Jsem přesvědčená, že se k Ivanovi jako partnerka skvěle hodíš.“

Aha.

Věkový rozdíl. Mých šestadvacet let k Ivanovým skoro třiceti. Měla pravdu. Že mě to hned nenapadlo. Působilo by dost zvláště, kdyby si tenhle dospělý mužský vybral za partnerku nějakou teenagerku. To by mu spíš uškodilo, než pomohlo.

Pak tu byla ta poznámka o mých zkušenostech a o tom, že se se mnou dá hned začít pracovat, ale nad tím budu dumat až později. Mnohem později. Až tady nebudu stát, v samém středu pozornosti